

LA SETMANA DE VALENTI PUIG

'El Mitjó' de Tàp

Jo voldria una reconstrucció pam a pam, centímetre a centímetre, capaç fins i tot de retrobar la vella i coneguda olor del Liceu. En defensa de la tesi tradicionalista, sospito que coincidiria amb la majoria silenciosa, farta de l'absurda modernitat estètica que ens imposa l'autoritat: esculpures horribles, places dures, museus com caixes de sabates, menyspreu al quefer tradicional de l'art català.

El Liceu, abans de l'incendi.

Dilluns, 31. Veig al cel la fumassa dels velluts. El quiosquer em diu: "El Liceu s'ha acabat. Que ja ho sap?". Allò que el foc s'endugué: la memòria de la "febre d'or" i el monopoli del tèxtil a Cuba, la crònica privada dels *fumoirs*, Mariona Rebull, els nou-rics de sempre i els últims senyors de Barcelona, la gran gala, el cotó, el *bel canto*, el wagnerianisme amb xalina, Primo de Rivera, la lenta postguerra, els melòmans circumspectes, la Caballé i aquells joves *engagés* de maig de 1968, avui ben asseguts en una llotja amb l'aplom del poder institucional. Només queden les parets, emmascarades pel fum. La reacció general és molt civil, solidària, constructiva i tota la pesca, però just ara comença la batalla sobre la reconstrucció del Liceu. Jo voldria una reconstrucció pam a pam, centímetre a centímetre, capaç fins i tot de retrobar la vella i coneguda olor del Liceu. En defensa de la tesi tradicionalista, sospito que coincidiria amb la majoria silenciosa, farta de l'absurda modernitat estètica que ens imposa l'autoritat: esculpures horribles, places dures, museus com caixes de sabates, menyspreu al quefer tradicional de l'art català. Per això crec necessària una actitud radical davant els revisionismes arquitectònics que pugui incitar la restauració del Liceu. Voldrien una baluerna mostruosa com l'Òpera de la Bastilla i, com que segurament no ho podran aconseguir, faran tot el que puguin per introduir nous elements, material, formes i tot el que calgui. Si el foc i l'anarquisme no pogueren destruir per sempre el Liceu, no ho haurien

Jacques Delors deixarà el càrrec.

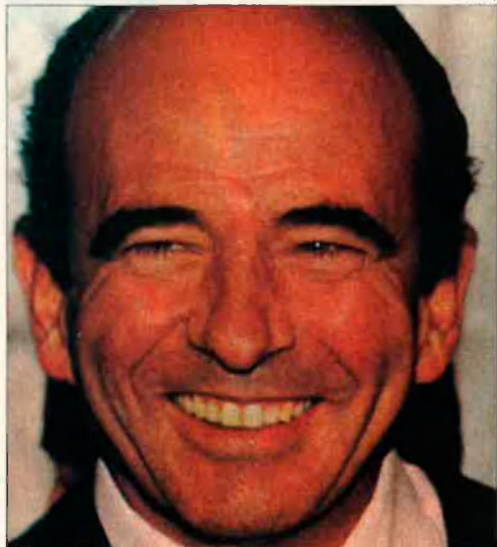
d'aconseguir els arquitectes moderns. Si comencem "revisant-ho", acabarem posant-hi *El Mitjó* de Tàpies, ara que Ramon Guardans ha dit definitivament que no serà al Museu Nacional.

Dimarts, 1. Leon Brittan va a Madrid per postular davant Felipe González la seva candidatura a la presidència de la Comissió Europea. Donada l'alternança usual entre socialdemòcrates i democristians, té més probabilitats l'altra candidatura, l'holandès Lubbers, però sigui com sigui cap dels dos no podrà ser tan perniciosos com Jacques Delors, autor de l'invent de Maastricht sense voler adonar-se que el mur de Berlín havia caigut. Brittan —jueu britànic— sembla un home de poca energia, però té una de les intel·ligències més esmolades d'Europa, capaç de dominar les grans complexitats legals i financeres. Té el parlar una mica llepissós, camina tort i es tapa la calba com pot. No sé si sabria manar. De fet, mai no s'arribà a entendre amb Margaret Thatcher. Seria, en tot cas, més lliberal que el demòcrata cristià Lubbers; Lubbers, a la vegada, és més polític i primer ministre. Un altre personatge ben peculiar és Samuel Brittan, germà de Leo i gran "gurú" econòmic de *The Financial Times*, encara que tot sovint s'equivoqui i sempre sembli que desconeix l'ús de la dutxa.

Dimecres, 2. Tothom parla del Liceu, però fins ara l'única aportació substancial són els cent milions del Banc de Santander, un taló

s pot anar al nou Liceu

ARXIU

Emilio Botín, president del Santander.

que literalment va passar de les mans del Sr. Botín a la butxaca del Sr. Pujol, davant les càmeres de televisió. És possible que els grans filantrops catalans es retenguin d'entregar xecs quantiosos per donar al poble de Barcelona la gran oportunitat de sentir-se equitativament solidari. Pel que fa a la restauració de l'aqüeducte de Segòvia, estic disposat a contribuir-hi si aconseguen fer-ho titular de tots els telenotícies, amb seqüències amb helicòpter i llàgrimes d'alguna diva.

Dijous, 3. Quan els presidents autonòmics no saben què fer, el costum és reunir-se amb altres presidents autonòmics. Vet aquí la importància definitiva del viatge d'avui del president Jordi Pujol a Mallorca, per veure's amb el president Canellas. Quatre o cinc consellers de cada banda també hi diran la seva. L'agenda és històrica. Qualsevol que hagi vist la política per un forat sap que els vincles que donen resultat gairebé sempre són secrets. Avui, a Mallorca, es tracta d'estudiar "fórmules de cooperació". Si tenim en compte la història del nostre segle, és del tot previsible que quedi constituïda una comissió *ad hoc*: així és com arreglem el món, entre consorci i consorci.

Divendres, 4. Per quarta vegada, ve a casa un tècnic de la Telefónica per veure de fer funcionar un contestador automàtic que ens varen vendre fa cinc mesos i mai no ha anat del tot bé. És un tècnic molt simpàtic i sembla eficient però li he de dir que em tracti de

JOAN CELIA

Jordi Pujol i Gabriel Cañellas.

vostè –talment com jo l'he tractat a ell en tot moment– perquè no recordo que anéssim a l'escola plegats. Com diuen a Mallorca: "No sabia que haguéssim jugat junts a bolles". No sé si comprar un contestador nou de trinca a qualsevol lloc que no sigui la Telefónica o resignar-me de forma definitiva al tuteig igualitari cada vegada que vingui un tècnic desconegut. De tota manera, és agradable que molts joves comencin a recuperar el *vostè*, com si per fi descobrissin que les distàncies formals són una forma de protecció que ens convé a tots.

Valentí Puig